

“EDEPSİZLİK ETME!” SÖZÜ ÜZERİNE (1)

Önemli mevkiler işgal etmiş ve şimdi Cumhurbaşkanı'nın kur-duğu Yüksek İstişare Kuruluna getirilmiş olan kimseler, gazetelerin yazdığına göre ilk toplantılarında maaşlarını 13 bin liradan 18 bin liraya çıkarma kararı almışlar. Asgarî ücret 2 bin liraya çalışan çoğunluğu düşününce insanlara örnek olması, onların dertlerini yüklenmesi gereken insanların aldıkları bu karar, milletten ziyade kendilerini düşünmenin tipik örneğidir. Oysa böyle mevkilere gelen kimselerin, kendi menfa-atlerini değil, milletin menfaatini önde tutmaları gerekir.

Önce böyle bir kurula ihtiyaç var mı? Zira Cumhurbaşkanı'nın çok danışmanı var. Ayrıca Milletvekilleri ile istedikleri konuda istişare edilebilir. Meclis aynı zamanda bir danışma kurulu sayılır.

Tutalım ki bu Kurula ihtiyaç görülmüştür ama buraya gelmiş olan ve zaten çoğu milletvekili emeklisi olarak yüksek maaş alan bu zevatın, şahsi çıkarlarından önce millet çoğunluğunun halini düşünmeleri gerekmez mi? Nitekim bu karar, halk katmanlarında büyük tepkilere sebeb olmaktadır. Bir gazetecinin, konu ile ilgili iki kez sorusu üzerine Sayın Bülent Arınç'ın: “Edepsizlik etme” şeklindeki cevabı, şahsına ve işgal ettiği mevkie asla yakışmamıştır.

Ortadirek denilen geniş halk kitlesi, 1500-2000 liralık aylık gelirle hayat müca-delesi verirken Mevki sahiplerinin, kendilerinden önce, halk kütlesinin durumunu düşünmeleri gerekir. Yoksa halkın temsilcisi, “Ben onları temsil ediyorum, onların yerine benim yemem, benim giymem kâfi” derse toplumda huzur kalmaz. Yüksek mevkilerde bulunanlar, halk kütlesinin durumundan sorumludurlar. Peygam-berimiz: *“Hepiniz çoban-sınız, hepiniz, güttüğünüz sürüden sorulacaksınız”* demiştir.

Burada, konu ile alakalı olarak bir hatıramı yad etmek istiyorum. 1973 yılında Kahire'de idim. Bir akşam, Sultan Reşad'ın torunlarından Prens Ömer Rıza ile tanıştım. Uzun boylu, beyaz tenli, Sultan Reşad'a çok benzeyen bu zat bana sarayda geçen çocukluk hatıralarını anlattı. Dedi ki:

“Harb yıllarında biz sıkıntı içinde yaşırdık. Enver Paşa dedemin damadı idi. Bir gün, Enver Paşanın evine gitmiştik, yemeği orada yedik. Sof-rada çok güzel yemekler vardı. Orada yediğim yemeklerin tadı ağızımda kaldı. Eve döndüğümüzde annemden yemek istedim. Annem (Padişahın kızı), her zamanki gibi bana yemek getirdi. Fakat ben: "Enver Paşa'nın evinde yediğimiz yemeklerden isterim" diye tutturdum. Tabii o yemekleri getireme-diler. Dedem ağladığımı duyunca yanıma geldi, neden ağladığımı sordu. Annem de Enver Paşa'nın evinde yediğim yemeklerden istediğimi söyleyince Dedem Sultan Reşad dedi ki:

□ Oğlum, Enver Paşa, o yemekleri kendi çocuklarına yedirebilir. Fakat ben yalnız senin deden değil, bütün milletin babasıyım. Milletimin çocuklarına ne yediriyorsam, sana da ancak onu yedirebilirim!

(devamı yarın..)